

כלכלה

מפתחות הוועד הפועל

עד לשעות הערב של יום החמישי האחרון היה לוי אשכול בטוח, שהצעתו להקפאת שכר כללית לשנת 1963 תעלה על פסים חלקים, תעבור ללא כל תקלה. אולם כאשר התכנסה באותו ערב, הוועדה הכלכלית של מפא"י, אשר לידיה נמסרו כל המכוניות ל- הכריע במדיניות הכלכלית, הסתבר לשר ה- אוצר כי לפני מרכבתו הונח מחסום רציני. מזכיר ההסתדרות אהרון בקר קם, ופנה בצורה דרמטית לאשכול: "חבר אשכול, אני רוצה שיהיה לך ברור, שאי אפשר לשים את כל הנטל על חברי המפלגה בהסתדרות."

הסביר המזכיר: המפלגה עומדת לפני בחירות להסתדרות, מדיניות האוצר תשמש קלף עיקרי בידי מפ"ם והליברלים כדי לקעקע את הרוב של מפא"י בהסתדרות. "אני מבין שמצבך קשה, אבל אל תטיל את התבילה שלך על הכתפיים של הוולת", מסק. בעוד שאשכול טען שהקפאת השכר היא יסוד לכל המדיניות הכלכלית - ואם לא תבוצע יתמוטט הכל - טען בקר שזוהי רק מכתב. הוא שאל את אשכול: "מדוע אתה מבין את כל המסקנות. מכל השיחות שהיו לנו עם בקר עד לשיבה זו, טען, ברור היה לו כי בקר יסכים להקפאה. כאשר שאל בדראמטיות: "בקר, מי מדבר עכשיו מגונגן, ששינית את דעתך?" קפץ בקר על רגליו: "אם אשכול לא יקח את דבריו אלה בחורה - אעזוב את הישיבה ולא אשתתף בשום ישיבה של הוועדה הכלכלית!" אשכול מיהר לתקן את עצמו, אמר כי היתה זו פליטה פה. אין שום תקדים שמדיניות השכר של ההסתדרות נקבעת בחדרים של משרד ה-

איבט המצני ובה בפתח המטבח בצריסה, וביומן "כרמל" "הייתי כמו ישו הצלוב..."

ארבע שנים נוספות, לעבד עשרים שעות ביממה, לפרנס את שני ילדיה ואותו, ולסגל בו כשהיה חוזר מבילוי בחברתן של פרי צות. פעם אחת שיכנעה אותה עובדת סוצי-אלית למסור לאימץ את ילדה הבכורה. איבט היתה אז על סף הייאוש. אהובה נהג להכותה. זרועותיה ושוקיה היו תמיד מכוסים חבורות כתולות. איבט הסכימה להצעת העובדת הסוציאלית. מאז עברו שנים. היא לא שמעה יותר על בתה. כמו ישו. היום נשואה איבט כחוק. בעלה החדש (שהוא בן-דודו של מאהבה האחרון) העניק לה שני ילדים. אבל איבט ממשיכה לעבוד במשקבית אצל זרים. כי בעלה חייב לפרנס גם את שני ילדיו מי אשתו הקודמת. ביום התקיפה של המשטרה נשאה האשה בכרסה עובר בן שני חדשים. לשמע צעקות מרכז השכונה. המשטרה קיבלה את פניה. היא הושלכה לגידיה. אבל איבט בוריוותה, שרכשה ב-משך השנים, הצליחה כעבור רגע לצאת ממנה. שלוש פעמים התחמקה, ושלוש פע-מים גררו אותה חזרה ארבעה שוטרים, ששכל אחד מחזיק באחד מגפיה. "הייתי כמו ישו צלוב, אבל לישו לא משכו ב-שערות, לי משכו. בתונים הגרמנים לא העיזו להתנהג כך אלינו!" הילדים ראו את האם, בשמלתה המופ-שלת, ופניה מליאת-האימה. גם השופט זילברג קצץ מאוחר יותר "זהו מראה אכזרי!"

דוניה, ויתרה על הקריירה הקולנועית. במקום זה מצאה פיצוי מתאים לשאיפות התיאטרוניות שלה בעריכת מגביות לעזרת התיאטרונים בישראל. **איבט מן היומן** בשכונת-העוני התל-אביבית סומיל מפחי דים כל הילדים משוטרים. איש-החוק בעיני-הם הוא הרשע הקלאסי, יחד עם השודר, המפלצת והמכשפה של סיפורי הילדים. הם נסים במהלה כשהוא ניראה עוד מרחוק במרומז. וזהו תגובתם הטבעית של ילדים, שהיו עדי-ראייה למחנות הוועה שערכה משטרת-ישראל בתחום שכונתם לפני שבועות מס-פר כשתושבים ממרמרים מגזע את כניסת פקיד ההוצאה-לפועל אשר בא לסלקם מ-בתיהם. לא רק יומן כרמל, שנפסל על-ידי הצני-זורה, הנציח את תמונת הנשים המתפלשות בעפר כשהן נרמסות על-ידי לובשי-המדים. (העולם הזה 1313). גם הילדים קלטו את המעמד, אולי לתמיד. ביניהם גם בניה של איבט המצני, וזכרים את תמונת אמם הזועקת, שהיתה אז בחודש השני להריונה, איבדה את וולדה זמן קצר לאחר שפגשו בה ארבע שוטרים. השבוע הגישה באמצעות עורך-דינה, אליקים העצני, תביעה נגד ה-משטרה. **היא האמינה לו.** איבט היא רק בת 31. אבל סאת צרותיה גדושה. חייה הם מסכת ארוכה של חיים עלובים, רצופי כישלונות, שהתחילו עם עלייתה לארץ מ-תוניס, בגיל 14. חודשה הראשונים בארץ עברו עליה כטבחית ללא-תשלום, במחנה-עולים בעתליה. אבל איבט רצתה להשתכר. היא רצתה בשמלות יפית. הנערה, שבה ללא הוריה לישראל, מצאה עצמה כעבור שנתיים שיטפתי-כלים מרודה, בקפה קטן בדרום תל-אביב. היא היתה בטוחה שהחייל הצעיר, איתו התיידדה כמה חודשים לפני כן, ישאנה לאשה. היא לקח אותה להולנד, קנה לה אספרסו וגלידה ספיישל. היא היתה תמימה, וליבה לא נקפה הרבה, כשביתתה איתו, לילה אחד, יותר מכפי שמתיר המוסר המקובל. אבל כשאיבט גילתה, אחרי שלושה חודשים, את תוצאות הבילוי, היה כבר מאוחר מדי. החייל נמלט. הרופא אסר על איבט לבצע הפלה בטוף החדש השלישי. להורי הבחור לא היתה ברירה. הם נאלצו לפרנס את איבט ואת נכדתם החדשה. היא קיבלה אז מכתב מתוניס, מהוריה הדואגים: "איבט שלנו", כתבו, "שמענו שיש לנו נכדה חדשה. הלא יכולת לפחות להודיע לנו שהתחתנת!"

אוצרו" התקשקש בקר, "או שתתנו לנו להיות איגוד מקצועי, או שנשים על שולחנכם את מפתחות הוועד הפועל!" למחרת בוטלה הישיבה השבועית של מז-כירות המפלגה, ובמקומה המשיכה לשבת היעדה הכלכלית. אך למעשה התנהלו היורי-נים בחדרו של מזכיר המפלגה, ראובן ברקת, שעשה הכל כדי לשכנע את בקר להיכנע לשר האוצר. "אני יכול לומר לך", גילה ברקת, "שזו גם דעת בן-גוריון!" בקר נכנע. השכר יוקפא - בתנאי שלא תהיה העלאת מסים נוספת ושלא יוארך הסכנו חובה.

דרכי אדם

הראשון והאחרון

רק מעטים מבין אלה שחזו השבוע ב-קומדיה הבריטית כפר הבתולות, המוצגת בקולנוע אסתר בתל-אביב, זיהו את אחת היפהפיות האיטלקיות המופיעות בסרט כ-דמותה של ישראלית ידועה. כי אחת מ-תריסר הנערות המתנות אהבים על הבד עם הקומיקאי הבריטי אריק סייקס אינה אלא דליה פון, בתו של מרדכי פון, מנהל מנדוד-אדום. דליה (27) ילידת הארץ שהתחנכה ב-בריטניה שם גם למדה משחק, זכתה ב-תפקיד בסרט מיד אחרי שהשלימה את שרותה הצבאי בישראל לפני כשנה וחצי. בחקופת גיוסה בצה"ל היתה ידועה כמזכ-רתו של דובר צה"ל, ונערתו של כתבו הצבאי של מנהיג, אורי דן.

אולם כפר הבתולות היה סרטה הראשון והאחרון של דליה. כי זמן קצר אחרי שהשלימה את הסרט נישאה היא לדי-אק להנר (48), מנהל העסקים של חברת המכר-רות הידועה, מרקס אנד ספנסר. לצד בעלה, הנראה צעיר מכפי גילו (הוא נראה כמו חבר בהגנה), סיפרה דליה לכתב העולם (זהו) הפכה לאשת החברה הגבוהה הלונ-

כמה זוגות מעורבים של בני עדות-המזרח ואחרים יש בישראל? מהו אחוז יוצאי אר-צות אפריקה ואסיה לעומת אחוז יוצאי אירופה ואמריקה? איזה מחלה גרמה למרבית הפטירות בשנה האחרונה? מהו הסיכוי ה-סטטיסטי של כל גבר להאריך ימים ב-מדינה, ומהם סיכויי הנשים? כמה תאי-נות קרו? כמה מכוניות נעות על כבישי הארץ? כמה אנשים ראו סרטים בישראל ובכמה בתי קולנוע? כמה מקרי סעד יש בארץ ואיך הם מתחלקים בכפסי-המדינה?

פרסומים

מיצגים מספרים

על כל השאלות האלה ועל רבות אחרות ואף מסובכות יותר אפשר למצוא תשובה מפורטת ומדויקת בספר עבדפים היוצא לאור אחת לשנה. השבוע הופיע השנתון הסטטיסטי הישראלי ה-13 במספר, כשהוא מרכיב ב-527 עמודים את כל הפרטים, הבע-יות והמספרים הנוגעים לישראל ולתושביה. **לדברים בכרז.** לפי חישובי השנתון החדש מסתבר למשל, שהגיל הממוצע של ילדי אירופה, הוא 46 שנים. הגיל הממוצע

גם השבוע עדיין לא פסק בית-המשפט העליון, באם לבטל את צו הצנזורה שאסר את הצגת קטע היומן, המתאר את מאורעות סומיל - לקהל הרחב.

כלה וחוננת אינן מסתדרות לעולם. לא כל שכן חוננת ורוקה זרה, שהיא רק ב-מקרה אם נכדתה. בבית הציקה אביההעיל לנערה. בני המשפחה נהגו ללגלג עליה. עד שיום אחד ויתרה על כל חסדיהם ונימלטה עם התינוקת לסומיל. היא שכרה שם חדר נירא, הלכה להתפרנס במשקבית. **הבת נעלמה.** צרתה של איבט היתה, שהיא האמינה ללא מיצרים בכני-אדם. שוב הכירה בחור, שוב נערתה לו מתוך אהבה ותקווה שיהיה אב לילדתה, שוב היו תוצ-אות לאהבתה, ושוב נולד ילד נוסף מחוץ לגישה. אבל איבט היא נפש מסורה. היא הסכימה לחיות עם הגבר מאושר-העבודה

נוכחת מן בכפר הבתולות" הוא כמו בחור מהחנה